

מסורת הש"ס

(א) (בכורות כג.) (ג) (לעיל כט.) ופ"ט. (ד) ב"ק עב. (ה) פסחים כ. מנחות קב. (ו) ודברים יג. (ז) (י"ג). (ח) (י"ד). (ט) (י"ה). (י) (י"ז). (יא) (י"ח). (יב) (י"ט). (יג) (כ). (יד) (כ"א). (טו) (כ"ב). (טז) (כ"ג). (יז) (כ"ד). (יח) (כ"ה). (יט) (כ"ו). (כ) (כ"ז). (כ"ח) (כ"ח). (כ"ט) (כ"ט). (ל) (ל).

השוחט פרק שני חולין

לו.

עין משפט
נר מצוה

קד א מ"י פ"א מה' מעילה ל"ט:
ק"ה ב ג ד מ"י פ"י מה' טומאה חולין ל"ג:
ק"ה א מ"י פ"א מה' חטאת העולה ל"ג:
ופ"י הל"ד ע"פ כ"ח:
ק"ז ר מ"י פ"א מה' טומאה חולין ל"א:

שיטה מקובצת

(א) צ"ח של מנחה. (ב) צ"ח של מנחה. (ג) צ"ח של מנחה. (ד) צ"ח של מנחה. (ה) צ"ח של מנחה. (ו) צ"ח של מנחה. (ז) צ"ח של מנחה. (ח) צ"ח של מנחה. (ט) צ"ח של מנחה. (י) צ"ח של מנחה. (יא) צ"ח של מנחה. (יב) צ"ח של מנחה. (יג) צ"ח של מנחה. (יד) צ"ח של מנחה. (טו) צ"ח של מנחה. (טז) צ"ח של מנחה. (יז) צ"ח של מנחה. (יח) צ"ח של מנחה. (יט) צ"ח של מנחה. (כ) צ"ח של מנחה. (כ"א) צ"ח של מנחה. (כ"ב) צ"ח של מנחה. (כ"ג) צ"ח של מנחה. (כ"ד) צ"ח של מנחה. (כ"ה) צ"ח של מנחה. (כ"ו) צ"ח של מנחה. (כ"ז) צ"ח של מנחה. (כ"ח) צ"ח של מנחה. (כ"ט) צ"ח של מנחה. (ל) צ"ח של מנחה.

הואיל ואסירי בגיזה ועבודה. דכתיב: פ"ב דבכורות (דף טו.): פרט לר"ש קילוח. ושמקח את הכהמה בתחלה הדם שותם בטריפה אחת או שמים וחמ"כ הוא מקלה וחמ"כ הוא משמיר והכי קיימא לן בכריתות דם היקו שהנפש יוצאה בו מטריפה המשחרת ואילין אכל דם קילוח לא הוה דם הנפש: אם הורטיס. לישנא דקרא נקט וכי יומן מים על זרע שמיטה: על הדלעת. דתלמשה של מרומה: רבי יוחנן אומר חולין. לקמיה מפרש מאי חולין: כ"א ונסמוך על דברי ר"ש. שהוא מקיים את רבי חייה שאמר אין דם מכשיר והוה ליה דם מן חמ"כ. דאמרתה שנים: הוה דליתיה לר"ש. על הדלעת עד גמר שמיטה שלא נתקנה: דמכשיר. דדם שמיטה הוה ואיתקש למים: אינה לשמיטה אלא לכסוף. וכשתקנה קודם סימן שני עדיין לא היה קרוי דם שמיטה אלא דם מגפסו: סלוי הדבר. אי לעולם ואינו מקיים את רבי חייה: כשתקנה. דפליגי ציה רבי ורבי חייה: מיהא. מקיים ליה לר"ש דבין למר ובין למר לא מכשר: לעולם משמע. עד שיבא אליהו ויודיענו ולא מני תנא תולין הדבר שגמרו מוכיח עליו: לא אוקלין ולא שורפין. אם נתקנה קודם גמר שמיטה ואחר כך נגעה טומאה בורעיס: והכי קאמר ר' גירסא דלא לריכה היא: לריד של מנחה. קורטי קמה הכבוד (במנחה ואין שמן נכנס לתוכו. לריד שזון יבש ודוגמתו בראש השנה (דף טו.): היה קולו דק או לא כרוד: קיימא לן דחיבת הקדש מכשרת דמניא והכשרו לרבות עמים ולבונה כדלקמן (ע"פ): מונין בו ראשון ושני. כלומר אם נטמא מנומא אחרים או לא: לאפסולי גופיה. לימסר באכילה: אטו ריש לקיש. דבעי לה לא ידע להאי קרא דהכשר על ידי מים הוא: ריש לקיש. דקדשים מביע ליה אי הוה חביבת הקדש כהכשר מים בחולין או לא. וההדר גמרא לשנויי ורבי אלעזר נמי דפשיט ליה ויהליה מיתורא דקרא (אפשטיה ויהליה: לאו

הנהרות הב"ח (ב) נמי מיהו שור כ"ל וזאת אי נמקח: (ג) הוה דיה סלקא וי' עקבא כ"מ מיהו וחולש מני: (ד) ר' לר' וי' דדם קדשים לא מכשיר ויש לומר דנקט צורד של מנחות לפי שרגילים לזיזר שלא יבא בהם מים משום חמץ הסרי:

הנהרות הב"ח (ב) נמי מיהו שור כ"ל וזאת אי נמקח: (ג) הוה דיה סלקא וי' עקבא כ"מ מיהו וחולש מני: (ד) ר' לר' וי' דדם קדשים לא מכשיר ויש לומר דנקט צורד של מנחות לפי שרגילים לזיזר שלא יבא בהם מים משום חמץ הסרי:

הנהרות בורה"ב רישבורא

(א) תריה ס"ד אמתא וי'. כמו קודם שפסלו מתקן. י"ב ע"פ בכורות דף טו ע"פ דף ע"א:

מוסף ריש"י

דום חללים ישנה. דם היולא מן החללים. כלומר לאחר מיתה קרוי משקה. פרט לדם קילוח. שזו לאחר מיתה, דהיינו דם הנפש ואינו מקיים את הקדש ואינו מכשיר את הקדש (ברכות כ"ב). ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף. הכל קרוי שמיטה (לעיל כ"ט). אינה לשחיטה אלא בסוף. אין השמיטה קרויה שמיטה אלא כשנשמה וזו ובע"ז ב"ק ע"ב. צריך של מנחות. יבש על נע נמנות. מקום שלא נגע לאם שמן (פסחים כ) כשמן וכן הוה שאל נגע כשמן ולא היכר יבש נגע שך. מונין בו ראשון ורש"י (סוף דף א' מה' שני (מנחות כ"ב)).

הואיל ואסירי בגיזה ועבודה. דכתיב: פ"ב דבכורות (דף טו.): פרט לר"ש קילוח. ושמקח את הכהמה בתחלה הדם שותם בטריפה אחת או שמים וחמ"כ הוא מקלה וחמ"כ הוא משמיר והכי קיימא לן בכריתות דם היקו שהנפש יוצאה בו מטריפה המשחרת ואילין אכל דם קילוח לא הוה דם הנפש: אם הורטיס. לישנא דקרא נקט וכי יומן מים על זרע שמיטה: על הדלעת. דתלמשה של מרומה: רבי יוחנן אומר חולין. לקמיה מפרש מאי חולין: כ"א ונסמוך על דברי ר"ש. שהוא מקיים את רבי חייה שאמר אין דם מכשיר והוה ליה דם מן חמ"כ. דאמרתה שנים: הוה דליתיה לר"ש. על הדלעת עד גמר שמיטה שלא נתקנה: דמכשיר. דדם שמיטה הוה ואיתקש למים: אינה לשמיטה אלא לכסוף. וכשתקנה קודם סימן שני עדיין לא היה קרוי דם שמיטה אלא דם מגפסו: סלוי הדבר. אי לעולם ואינו מקיים את רבי חייה: כשתקנה. דפליגי ציה רבי ורבי חייה: מיהא. מקיים ליה לר"ש דבין למר ובין למר לא מכשר: לעולם משמע. עד שיבא אליהו ויודיענו ולא מני תנא תולין הדבר שגמרו מוכיח עליו: לא אוקלין ולא שורפין. אם נתקנה קודם גמר שמיטה ואחר כך נגעה טומאה בורעיס: והכי קאמר ר' גירסא דלא לריכה היא: לריד של מנחה. קורטי קמה הכבוד (במנחה ואין שמן נכנס לתוכו. לריד שזון יבש ודוגמתו בראש השנה (דף טו.): היה קולו דק או לא כרוד: קיימא לן דחיבת הקדש מכשרת דמניא והכשרו לרבות עמים ולבונה כדלקמן (ע"פ): מונין בו ראשון ושני. כלומר אם נטמא מנומא אחרים או לא: לאפסולי גופיה. לימסר באכילה: אטו ריש לקיש. דבעי לה לא ידע להאי קרא דהכשר על ידי מים הוא: ריש לקיש. דקדשים מביע ליה אי הוה חביבת הקדש כהכשר מים בחולין או לא. וההדר גמרא לשנויי ורבי אלעזר נמי דפשיט ליה ויהליה מיתורא דקרא (אפשטיה ויהליה: לאו

ס"ד אמינא הואיל ואסירי בגיזה ועבודה דמן לבעי קבורה קמשמע לן (א) תנא דבי רבי ישמעאל ויודם חללים ישנה פרט לר"ש קילוח שאינו מכשיר את הורעיס ת"ר השוחט והתיו דם על הדלעת רבי אומר הוכשר רבי חייה אומר תולין א"ר אושעיא מאחר שרבי אומר הוכשר ור' חייה אומר תולין אנו על מי נסמוך באו ונסמוך על דברי ר"ש שהיה ר"ש אומר שחיטה מכשרת ולא דם אומר רב פפא הכל מודים היבא דאיתיה לר"ש מתחלה ועד סוף כולו עלמא לא פליגי דמכשיר כי פליגי בנתקנה הדם בין סימן לסימן רבי סבר ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף והוא דם שחיטה הוא רבי חייה סבר אינה לשחיטה אלא בסוף והוא דם מכה הוא ומאי תולין בסוף שחיטה מכשיר ואי לא לא מכשיר ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לא מכשיר להרדי מר לא מכשיר וזמר לא מכשיר הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום שנים רבי אומר תולין לעולם משמע ונתקנה לר' חייה ספוקי מספקא ליה אי ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף או אינה לשחיטה אלא בסוף ומאי תולין לא אוקלין ולא שורפין ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לא מכשיר לרבי חייה ספקא לענין שריפה מיהו שורפיה מר לא שריפה וזמר לא שריפה הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום שנים והכי קאמר בגון זאת תולין לא אוקלין ולא שורפין (ב) בעי ר"ש בן לקיש (א) צריך של מנחות (מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו ראשון ושני כי מהניא חבת הקדש לאפסולי גופיה למויבנה ביה ראשון ושני לא או דלאמ לא שנא א"ר אלעזר ת"ש (ב) מכל האוכל אשר יאכל וגו' יאכל הבא במים הוכשר אוכל שאינו בא במים לא הוכשר אטו רבי שמעון בן לקיש לית ליה אוכל הבא במים רבי שמעון בן לקיש הכי קמייבעיא ליה חבת הקדש כהכשר מים או לא רבי אלעזר נמי מיתורא קראי קאמר ליה

רבינו גרשום

הואיל ואסירי בגיזה ועבודה כדלמך רמב"ם לא תעבר בכבוד שורך וכו' אפי' בעל מום: פרט לר"ש קילוח. אפי' בחחלת שחיטה כשסקלת הדם מחמת חיותא של בתמא דלא חשוד דם חללים: ו' אחיאי אמר תולין. כלומר תולין לא אוקלין ולא שורפין: הכל מודים היבא דאיתיה לר"ש קילוח ועד סוף (מכשיר). וד' חשוד לר"ש שחיטה ודם חללים הוא: צריך של מנחות. כלומר יבש שאינו כולו בשמן וטמא: מונין בו ראשון ושני. כלומר דאם הוא ראשון מטמא שני בקדש ואם שני מטמא שלישי או לא:

שחור וחמ"כ יוצא אדום הכל בלא קילוח ולכסוף מקלה ואחר הקילוח מתמעט ושותם ויורד בכסוף וכל זמן שמקלה דקאמר ר' יוחנן היינו אמרנו ולר"ש קילוח הוא דם שהנשמה יוצאה בו ושמקח את הכהמה בתחלה הדם שותם בטריפה אחת או שמים וחמ"כ הוא מקלה וחמ"כ הוא משמיר והכי קיימא לן בכריתות דם היקו שהנפש יוצאה בו מטריפה המשחרת ואילין אכל דם קילוח לא הוה דם הנפש: אם הורטיס. לישנא דקרא נקט וכי יומן מים על זרע שמיטה: על הדלעת. דתלמשה של מרומה: רבי יוחנן אומר חולין. לקמיה מפרש מאי חולין: כ"א ונסמוך על דברי ר"ש. שהוא מקיים את רבי חייה שאמר אין דם מכשיר והוה ליה דם מן חמ"כ. דאמרתה שנים: הוה דליתיה לר"ש. על הדלעת עד גמר שמיטה שלא נתקנה: דמכשיר. דדם שמיטה הוה ואיתקש למים: אינה לשמיטה אלא לכסוף. וכשתקנה קודם סימן שני עדיין לא היה קרוי דם שמיטה אלא דם מגפסו: סלוי הדבר. אי לעולם ואינו מקיים את רבי חייה: כשתקנה. דפליגי ציה רבי ורבי חייה: מיהא. מקיים ליה לר"ש דבין למר ובין למר לא מכשר: לעולם משמע. עד שיבא אליהו ויודיענו ולא מני תנא תולין הדבר שגמרו מוכיח עליו: לא אוקלין ולא שורפין. אם נתקנה קודם גמר שמיטה ואחר כך נגעה טומאה בורעיס: והכי קאמר ר' גירסא דלא לריכה היא: לריד של מנחה. קורטי קמה הכבוד (במנחה ואין שמן נכנס לתוכו. לריד שזון יבש ודוגמתו בראש השנה (דף טו.): היה קולו דק או לא כרוד: קיימא לן דחיבת הקדש מכשרת דמניא והכשרו לרבות עמים ולבונה כדלקמן (ע"פ): מונין בו ראשון ושני. כלומר אם נטמא מנומא אחרים או לא: לאפסולי גופיה. לימסר באכילה: אטו ריש לקיש. דבעי לה לא ידע להאי קרא דהכשר על ידי מים הוא: ריש לקיש. דקדשים מביע ליה אי הוה חביבת הקדש כהכשר מים בחולין או לא. וההדר גמרא לשנויי ורבי אלעזר נמי דפשיט ליה ויהליה מיתורא דקרא (אפשטיה ויהליה: לאו

שחור וחמ"כ יוצא אדום הכל בלא קילוח ולכסוף מקלה ואחר הקילוח מתמעט ושותם ויורד בכסוף וכל זמן שמקלה דקאמר ר' יוחנן היינו אמרנו ולר"ש קילוח הוא דם שהנשמה יוצאה בו ושמקח את הכהמה בתחלה הדם שותם בטריפה אחת או שמים וחמ"כ הוא מקלה וחמ"כ הוא משמיר והכי קיימא לן בכריתות דם היקו שהנפש יוצאה בו מטריפה המשחרת ואילין אכל דם קילוח לא הוה דם הנפש: אם הורטיס. לישנא דקרא נקט וכי יומן מים על זרע שמיטה: על הדלעת. דתלמשה של מרומה: רבי יוחנן אומר חולין. לקמיה מפרש מאי חולין: כ"א ונסמוך על דברי ר"ש. שהוא מקיים את רבי חייה שאמר אין דם מכשיר והוה ליה דם מן חמ"כ. דאמרתה שנים: הוה דליתיה לר"ש. על הדלעת עד גמר שמיטה שלא נתקנה: דמכשיר. דדם שמיטה הוה ואיתקש למים: אינה לשמיטה אלא לכסוף. וכשתקנה קודם סימן שני עדיין לא היה קרוי דם שמיטה אלא דם מגפסו: סלוי הדבר. אי לעולם ואינו מקיים את רבי חייה: כשתקנה. דפליגי ציה רבי ורבי חייה: מיהא. מקיים ליה לר"ש דבין למר ובין למר לא מכשר: לעולם משמע. עד שיבא אליהו ויודיענו ולא מני תנא תולין הדבר שגמרו מוכיח עליו: לא אוקלין ולא שורפין. אם נתקנה קודם גמר שמיטה ואחר כך נגעה טומאה בורעיס: והכי קאמר ר' גירסא דלא לריכה היא: לריד של מנחה. קורטי קמה הכבוד (במנחה ואין שמן נכנס לתוכו. לריד שזון יבש ודוגמתו בראש השנה (דף טו.): היה קולו דק או לא כרוד: קיימא לן דחיבת הקדש מכשרת דמניא והכשרו לרבות עמים ולבונה כדלקמן (ע"פ): מונין בו ראשון ושני. כלומר אם נטמא מנומא אחרים או לא: לאפסולי גופיה. לימסר באכילה: אטו ריש לקיש. דבעי לה לא ידע להאי קרא דהכשר על ידי מים הוא: ריש לקיש. דקדשים מביע ליה אי הוה חביבת הקדש כהכשר מים בחולין או לא. וההדר גמרא לשנויי ורבי אלעזר נמי דפשיט ליה ויהליה מיתורא דקרא (אפשטיה ויהליה: לאו